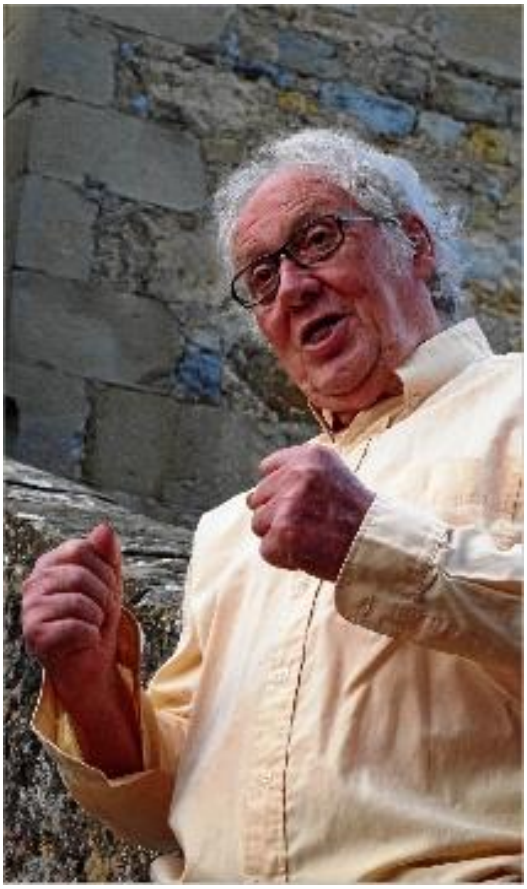
´La gent estava tipa d´aguantar capellans i senyors que afavorien el caciquisme´

´La gent estava tipa d´aguantar capellans i senyors que afavorien el caciquisme´

D.B. | GAÜSES

L'escriptor Manuel Costa-Pau té tres anys quan acaba la guerra i amb la seva família emprèn el camí de l'exili. D'aquesta edat primerenca en conserva records i impressions personals barrejats amb la recreació, al llarg de tota una vida, d'uns fets que no s'obliden.

Va ser més terrible la repressió dels uns o la dels altres?
No és qüestió de bons i dolents. La qüestió és que l'Espanya eterna que no vol rentar-se la cara es va rebel·lar contra la legalitat establerta.
Sovint escoltem que els dos bàndols van cometre barbaritats. Això no ho discutim. Per què es conserva l'impressionant altar barroc de Cadaqués i el de Llançà no? A Cadaqués hi ha un noi d'esquerres que es planta davant la porta de l'església i diu als revoltats: 'no heu de cremar allò que es vostre'.
El cop d'estat militar del 19 de juliol del 1936 desencadena una revolució i una turba revoltada i caòtica comet barbaritats, mentre després de la guerra els vencedors condemnen a mort amb fredor calculada des dels despatxos estatals...

És evident que el juliol de 1936, la gent, tipa d'aguantar capellans i senyors que afavorien el caciquisme, és va llençar contra l'Església i contra els propietaris. Hi havia molta tírria acumulada. És clar que eren cruels; era l'odi acumulat, però la primera passa l'havia fet l'Espanya autoritària que s'havia rebel·lat contra la República.
Quines impressions conserva de l'exili?
Un bon dia el pare se'ns va endur des de Garriguella, on vivíem, a peu per Vilamaniscle i Rabós fins arribar a Banyuls, amb l'aviació bombardejant. Tothom pensava que tornaríem aviat, que els tancs de París farien recular els franquistes, i mira, va durar quaranta anys...
Com els van rebre a l'altra banda de la frontera?
A Banyuls hi havia uns soldats senegalesos de l'autoritat francesa que feien separar els homes de les dones, i els nens podien triar. O deies on anaves o t'enviaven al camp de concentració. A nosaltres ens van venir a buscar uns parents del pare de Perpinyà.
Com es va produir el retorn?
Tornar a l'Espanya de Franco era considerat una claudicació. El pare no volia tornar, però la mare patia perquè el meu germà petit s'havia quedat a Colomers. El pare va recuperar la feina a la Telefónica després de ser degudament depurat. Va haver de pagar durant molts anys una multa que se li descomptava de la nòmina per la seva condició de republicà. Vivíem a Portbou.
Com era viure sota el franquisme?

Hi havia una consigna a l'escola: 'Por la higiene de la raza hispana'. Els adults tenien molta cura a obviar moltes causes per la por de trobar-se apilats amb els desafectes, amb l'anti Espanya. 'Por la higiene de la raza española' vol dir eliminar l'anti Espanya. El règim tolerava acudits d'en Franco: que li posaven el peix més gros a l'ham perquè guanyés els concursos de pescai coses així, a condició que no tinguessin contingut polític.
I va durar i durar i durar...
Amb en Franco ja moribunt, el 1974, encara senties dir que 'entrar en Europa és comenzar a comer mierda'. I ara hi ha qui encara ens amenaça als catalans que si ens independitzem quedarem fora d'Europa!

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/comarques/2014/01/29/gent-tipa-daguantar-capellans-senyors/653918.html?utm_source=rss